

РЕШЕНИЕ

№ 6323

гр. София, 26.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 06.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5919** по описа за **2023** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63, ал.1, изр.2-ро от ЗАНН.

С Решение № 248 от 16.01.2023г., постановено по н.а.х. дело № 12647/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 21-ви състав е потвърдил наказателно постановление № 21-4332-016008 от 30.07.2021 година на Началника на група към ОПП-СДВР, с което на Г. И. С. са наложени административни наказания глоба в размер на 20,00 лева за нарушение на член 20, ал.1 от ЗДвП и глоба в размер на 100,00 лева и „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 1 месец за нарушение на член 123, ал.1, т.3, буква „в“ от ЗДвП.

С процесно депозираната жалба се иска отмяна на съдебният акт, ведно с потвърденото с него наказателно постановление, по съображения за допуснати нарушения на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила – основания за касационно оспорване по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. По същество касатора твърди, че не е извършил нарушение, доколкото не е отнел предимство на другия участник в осъщественото пътно-транспортно произшествие /ПТП/.

Ответникът по касационната жалба – Началник сектор към СДВР отдел „ПП“ не изразява становище по касационната жалба и не взема участие в проведено открито съдебно заседание по делото.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение

за неоснователност касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл. 348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл. 218, ал.2 от АПК, вр. чл. 348 и чл. 354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С първоинстанционният съдебен акт е прието, че на 29.05.2021 година около 16.35 часа в [населено място] на [улица]на кръстовището с кръгово движение на Околовръстен път Г. И. С. управлявал лек автомобил „Тойота Корола“, рег. [рег.номер на МПС] , и поради недостатъчен контрол върху автомобила реализирал ПТП с движещия се вдясно от него автобус с рег. [рег.номер на МПС] и напуснал ПТП без да спре и установи щетите от ПТП и в случай на разногласие между водачите за причина на ПТП да уведоми контролните органи. Водачът на автобуса сигнализирайл ОПП-СДВР. Бил съставен протокол за ПТП от 29.05.2021г. по данни на водача на автобуса, в който били констатирани щети в предна лява врата на автобуса, придружен от скица. Съставен бил АУАН № 220299 от 19.07.2021г. основание чл. 40, ал. 3 от ЗАНН за нарушение на член 20, ал.1 от ЗДвП и на член 123, ал.1, т.3, буква „в“ от ЗДвП. Въз основа на него било издадено обжалваното НП.

Така описаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Въз основа на така установената фактическа обстановка по делото, първоинстанционният съд е приел, че атакуваното НП следва да бъде потвърдено изцяло, като законосъобразно. За да потвърди последното СРС установил, че в хода на административно наказателното производство не били допуснати съществени процесуални нарушения, като АУАН и НП съдържащи задължителните по закон реквизити. От доказателствата по делото безспорно се установявало извършването на нарушението на ЗДвП.

Настоящият състав намира, че атакуваното първоинстанционно решение следва да бъде оставено в сила по следните съображения:

Преди всичко следва да бъде посочено, че касационният състав приема, че Решение № 248 от 16.01.2023г., постановено по н.а.х. дело № 12647/2021г. на СРС е оспорено изцяло, независимо, че в жалбата се коментира единствено вмененото нарушение по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. Липсва изрично отбелязване в жалбата, че се оспорва първоинстанционното решение частично, както и изразеното несъгласие на касатора с наложената санкция за нарушението по чл. 123, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

При постановяване на оспореното решение СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение-чл.348, ал.1, т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, свързано с процеса на допускане, събиране и преценка на доказателствените материали по делото или ограничаващо правото на защита на касатора в настоящото производство.

В случая, въззивната инстанция, като съд по фактите и по правото, е събрала необходимите за изясняване на делото доказателства и не е допуснала процесуална пасивност в нарушение на задълженията си по чл. 13 и 107, ал.2 и ал.3 НПК, вр.чл.84 от ЗАНН или процесуално нарушение, изразяващо се в игнорирането на относими доказателства, или недостатъчната преценка на някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване. Фактическите констатации са

направени след анализ на събраните по делото доказателства-свидетелските показания, събрани в хода на съдебното следствие и съдържащите се в преписката писмени доказателства, приобщени към доказателствените материали по делото по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Вътрешното си убеждение съдът е формирал без логически противоречия и без да изкривява техния истински смисъл и значение. Наличната доказателствена маса, е била достатъчна за изграждането на несъмнени и категорични изводи за дейността на С.. В решението е даден отговор на всички поставени въпроси, включително и относно характера на нарушението и неговите обективни и субективни признаци.

На първо място, СРС правилно е приел, че е извършено нарушение по чл.123, ал. 1, т. 3, б. „В“ от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана отговорността на Г. С.. В спор по това обстоятелство не е имало. „Нисък праг на стрес устойчивост“ не е обстоятелство, което да оневинява дееца и да оправдава действието (напускане на ПТП), за което му е ангажирана отговорността.

Разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 1 ЗДвП вменява в задължение на участник в пътнотранспортно произшествие ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, те, без да напускат местопроизшествието, уведомяват съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и изпълняват дадените им указания.

В случая е безспорно установено, че касаторът е притежавал качеството на водач на пътно превозно средство /ППС/ по смисъла на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП. Безспорно е установено също така от приобщените към делото писмени и гласни доказателства, че на сочената в АУАН и НП дата и час касаторът, като водач на МПС с рег. [рег.номер на МПС] е реализирал ПТП с автобус с рег. [рег.номер на МПС]

Настъпилите материални щети са част от легалната дефиниция на понятието "пътнотранспортно произшествие", дадено в § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП, съгласно която "Пътнотранспортно произшествие" е събитие, възникнало в процеса на движението на пътно превозно средство и предизвикало нараняване или смърт на хора, повреда на пътно превозно средство, път, пътно съоръжение, товар или други материални щети. В конкретния случай настъпването на същите е посочено в съставения АУАН, като в него е препратено към съставения протокол за ПТП, който протокол е приложен към административно наказателната преписка, с оглед на което релевираните в жалбата възражения в тази насока са неоснователни.

Установява се също, че касаторът е напуснал на мястото на ПТП, при което е осъществил от обективна и субективна страна соченото в АУАН и НП нарушение по чл. 123, ал. 1, т. 3, б. „В“ ЗДвП, която норма регламентира задължение за водачите на МПС, което касаторът съзнателно не е изпълнил. Неизпълнението на това законово регламентирано изискване правилно е подведено под санкционната разпоредба на чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП, съгласно която водач, нарушил задълженията си като участник в пътнотранспортно произшествие се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 1 до 6 месеца и с глоба от 50 до 200 лв. Наложена глоба и лишаване от право да управлява МПС кореспондира с тежестта на извършеното от касатора нарушение.

По отношение на нарушението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на СРС. Г. С. е осъществил състава на нарушението

по член 20, ал.1 от ЗДвП, а именно реализирал е ПТП с движещия се вдясно от него в кръговото движение автобус поради недостатъчно упражнен контрол върху управляваното от него МПС. Тъй като и двата автомобила са се намирали в кръстовище с кръгово движение при напускане на същото за водачът е важало общото правило на член 48, ал.1 от ЗДвП, съответно член 103, т.1 от ЗДвП, че водачът на нерелсово ППС е бил длъжен да пропусне движещите се или приближаващи отдясно на него ППС.

В този смисъл неоснователни са възраженията за липса на схема на пътя с отбелязани знаци, както и твърдението, че касаторът се е движил по път с предимство, което му е било отнето. В случая е без значение схемата за урегулиране на кръстовището, доколкото и двете МПС са се намирали вътре в него. Последното се установява от приложената по преписката скица и протокол за ПТП, неоспорени от касатора пред СРС. Нещо повече, от саморъчната декларация на касатора се установява, че същият се е движил от бул. Ч. връх посока [жк], по който път има знак Б1 "Пропусни движещите се по пътя с предимство!". Следователно, твърдението на С. за отнемане на предимство е неоснователно.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав приема, че решението на визивния съд не страда от посочените в жалбата пороци, не са налице и наведените касационни основания, представляващи основания за неговата отмяна, поради което като законосъобразно и обосновано решението следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл.1 от АПК, вл.чл. 63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, IX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 248 от 16.01.2023г., постановено по н.а.х. дело № 12647/2021г. по описа на Софийски районен съд, СРС, НО, 21-ви състав с което е потвърдено Наказателно постановление № 21-4332-016008 от 30.07.2021 година на Началника на група към ОПП-СДВР.

Решението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

- 1.
- 2.